



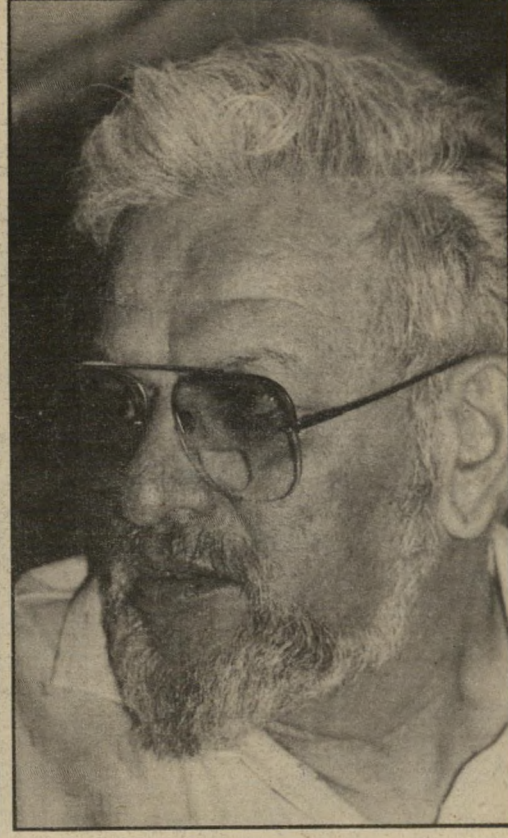
אברהם תורגמן:

„אני מפקד לא כל כך נורא!“



יעקב מרידור:

„כשיש בעיה אנושית, אפשר לעבוד עבודה!“



יאיר צבן:

„אנחנו שמנו פילפל על הזנב!“

חמישה חברי-כנסת נסעו השבוע לסיור במחנות הפליטים בלבנון: ח"כ עוזי ברעם, ח"כ יחזקאל זכאי, ח"כ דרור זינגמן, ח"כ דן תיכון וח"כ יאיר צבן. הם חזרו משם מזועזעים.

שאלתי את יאיר צבן: ממה הזועזעותם כל כך? המצב במחנות הפליטים הוא חמור וקשה. יש במחנות ריכוז מזועזע של אומללות. במחנות כימעט אין גברים שבין הגילים 15 ל-60. רק ילדים, נשים, הרבה נשים בהריון וקנים.

מה מצב המגורים? המצב חמור מאוד. יש ויכוח על ההיקף. צה"ל טוען שיש 20 אלף חסרי קורת-גג. אונר"א טוען שיש בין 40 ל-50 אלף. ההתרשמות שלנו, גם מראייה וגם משיחות עם ההנהגות המקומיות, היא שהמיספר קרוב יותר להערכתם של צה"ל. אבל המיספר המדוייק לא חשוב, גם אלף זה המון.

האם יש אנשים שממש אין להם איפה לגור? שישנים תחת כיפת-השמים?

לא. לא נתקלנו במישפחות ללא גג ממש. זה מתחיל לק לשלושה. יש כאלה שגרים אצל קרובי-מישפחה בתנאי-צפיפות מזועזעים. כמה מישפחות בחדר. אחרים נמצאים במיבנים של בתי-ספר, גם בצפיפות אימה ובתי-הספר האלה ייפתחו במקום או במאוחר ללימודים. קבוצה שלישית פלשה למיבנים ששייכים למישהו, לחנויות ל-משל. יש גם כאלה, שגרים במיבנים הרוסים-למחצה. בקיץ עוד אפשר איכשהו לשנות שם. אבל עוד מעט יגיע החורף.

אני מבינה שראש-הממשלה מינה את השר מרידור לטפל בכעיה. האם שום דבר לא טופל?

אמנם מרידור מונה, אבל במחצית יולי החליטו, שר העניין יטופל עליידי אונר"א, ושאתנו רק נעזור — אם נתבקש. זה המקום שבו לא ברור איפה נגמרת האויליות ומתחילה הטיפשות. כל העולם יודע שלבנון לא מוכנה לעזור בשיקום, ושאוונר"א יכול לפעול רק באישור פור-מלי של ממשלת-לבנון. פה יש לי גם שאלה לאונר"א: מדוע הם לא סיפרו לכל העולם שלא נותנים להם לעבוד? אבל זה לא פוטר אותנו. כל עוד אנחנו שם, אנחנו חייבים לעזור, ולא ברור לי ממהי אנחנו כלי-כך שואלים את ממשלת לבנון אם מותר לנו לעשות דברים אצלם.

מה אתם, החמישייה, מתכוונים לעשות? אנחנו נפעיל לחץ. הביקור המתוכנן שלנו כאילו שם פילפל על הזנב. הסיקור בטלוויזיה היה טוב, ואנשים התחילו לשאול שאלות. אנחנו צריכים עוד גל של טלוויזיות זרות עלינו? בשבוע הבא, בפתחת מושב הכנסת, זה יעמוד מייד על סדר-היום. אני מקווה שהדברים כבר יזום.

השר יעקוב מרידור מונה עליידי ראש-הממשלה לטפל בכעיות הפליטים בלבנון. בשעתו עורר זעזוע כללי, כאשר יעץ בישיבה סודית לממונה על הכעיה בלבנון לגרש את כל הפליטים מן המחנות וסוריה. לאחרונה הוא מגלגל את האחריות על ממשלת-לבנון. אחרי ביקורם של חמישה חברי-כנסת במחנות הפליטים, והזיזועותם מן המצב שם, פניתי אל מר מרידור ושאלתי אותו מה קורה לשארית הפליטים שנשארו בדרום לבנון.

תימסר הודעה לעיתונות ביום שלישי. אבל עד ההודעה לעיתונות, אולי תאמר לי בכמה ימים מה קורה שם? המישלחת של חברי-הכנסת חזרה ממש מזועזעת.

הזעזוע הוא משותף לכולנו. הכעיה היא שיש הרבה מאוד גורמים המטפלים בכעיה — אנחנו, ממשלת לבנון, אונר"א. ממשלת לבנון לא נותנת רשות לבנות בנייה קשה, אבל אנחנו החלטנו עכשיו לעקם להם את היד.

אין כלי-כך הרבה זמן.

התעשייה הישראלית יכולה תוך זמן קצר ביותר לספק אלפי יחידות-דיור. עד שזה יהיה מוכן, אונר"א יציב את האוהלים שלו. אני, מצידו, מצדד כמוכן בשיכונים. ואפילו עד שהאוהלים יהיו מוכנים, אין אף אחד שישן בחוץ. ויש לנו הסכם עם הלבנונים, שלא יגרשו אותם משם עד שנדאג להם למגורים אחרים.

אבל אמרת, שממשלת-לבנון מתנגדת ל-מיבנים קשים. בלי-תבירה, כאשר יש בעיה אנושית כזו, אפילו אפי-שר לעבור עבירה.

בית-ספר „הגליל“ בשכונת נווה-צה"ל, הגובלת ב-שכונת-התיקווה, היווה סיבה לסיכסוך חריף בין ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, ובין מפקד מחוז תל-אביב של המישטרה, אברהם תורגמן. לרוב, מי שסובלים מסיכסוכים כאלה הם תושבי העיר. שאלתי את תורגמן, מה קורה בינו ובין מר להט. על מה הם רבים? אני לא רב איתו. הוא רב איתי. צריך שיהיה ברור, שאני מנהל את המישטרה, והוא מנהל את העירייה. כל ענין הסיכסוך בבית-ספר הגליל אינו דורש במהותו התי-ערכות המישטרה. שר-התינוך אישר את זה, והיעץ המיש-פטי אישר את זה. שר-התינוך אמר שהמישטרה צריכה לדאוג ששער בית-הספר יהיה פתוח, ולזה אנחנו דואגים כל יום.

ומה רוצה מר להט? להט רוצה שאני אתחיל להכניס הורים לבית-הסוהר. על מה להכניס אותם? אם התגלה עבירה המישטרה תטפל בה. בינתיים לא נעשו עבירות. אני, כנראה, מפקד-מישטרה לא כלי-כך נוח בשביל מר להט. מה לעשות? המריבה בין שניכם אינה פוגעת בניהול התקין של ענייני העיר?

מילכד העניין הזה — באותם נושאים שבהם צריך להיות שיתוף-פעולה, הוא נמשך וקיים. אין מה לדאוג.